

STENEN

Nyhedsbrev Nr. 3

April 2024

Kære medlem af Støtteforeningen

Vi har fra et medlem af Støtteforeningen Elsebeth Hansen modtaget en beskrivelse som tilflytter til Skæring i 1963. Vi vedlægger hele historien som fil.

Vi fra egnsarkivet ønsker alle vore medlemmer en god påske.

Historier fra det gamle Skæring

Tilflytter i 1963

Vi blev tilflyttere i 1963. Jeg ville bo på landet og ikke i en lejlighed inde i Århus. Så vi havde købt den ene af de to sammenbyggede funktionærboliger, som Århusegnens Kvægavlsforening havde opført i slutningen af 1940erne til Skæring Tyrestations medarbejdere. Den vestlige bolig betragtedes som den fineste, for der havde en professor boet. Og der var udkørsel til asfalteret vej. Men den østlige var først til salg, så den købte vi, da vi søgte et hus på landet.

Vejen hertil var en grusvej, der delte sig neden for haven. Den ene gren førte ud til gartner Espensens gartneri. Den anden gik ud til "Bette Johannes hus", Det varede ikke længe, inden venlige mennesker fortalte, at grusvejen her neden for haven var den ældgamle landevej til Kalø. Det vil sige, at der altid har været færdsel netop her. Danmarkshistorien har så at sige passeret gennem Skæring på vejen her til alle tider. Hvilken af de to vejgrene neden for haven, der gik til Kalø, er jeg ikke klar over.

"Bette Johannes hus" var et lille bitte hus ude på marken - under et kæmpestort træ. Engang fik jeg at vide, at der havde boet tatere. Det blev fortalt, som om det var noget hemmelighedsfuldt. Huset står der ikke mere, og det store træ er fældet. Stubben kan endnu anes i græsset ved Skæring Kirkes grund.

På den anden side af vores vej lå i 1963 et gammelt hus, der engang havde været kro. Det var meget længe siden, men ved internettets hjælp har jeg konstateret, at der i hvert fald var en kromand i Skæring i 1795. Peder Andersen hed han. Det er nævnt i en ældgammel arvesag. Men i 1963 var det gamle hus ejet af familien Kjær, der boede her i sommerhalvåret. Jeg har hørt, at der blev danset, og at der var en luge i døren fra køkkenet ind i skænkestuen, som der kunne skænkes snaps igennem. En senere ejer, efter den sidste Kjær, sagde, at han havde taget billede af lugen, men billedet var siden blevet væk.

I 1963 havde vejene ikke navne, og husene havde ikke nummer. Postadressen var bare Skæring, pr. Hjortshøj. Vi gav de nærmeste huse navne efter, hvem der boede i dem: Fredes Hus, Jens Marius', Jet-Katrine's, Julius Junckers, sodavandsmandens, fisker-Thomas' og Kjær's. Det er fortsat sådan, at hvis vi taler om et hus, så bruger vi de navne og ikke husnumrene eller senere ejeres navne.

Skæring var et levende samfund med to købmandsforretninger og smedje på østsiden af Grenåvej, og skole og forsamlingshus vest for den. Den ene købmand hed Poulsen og den anden Nielsen. Vi kunne få næsten alt. Inga Poulsen havde forretning i en tilbygning til Poulsens butik, Hun havde brødsalg med brød fra Egå-bageri, og apoteksudsalg fra Hornslet Apotek, hvorfra der dagligt blev bragt medicin. Hun havde aviser, og meget andet. Slagtervarer kunne vi købe fra en bil, der kom op i vores indkørsel, og fisker Kaa kom på motorcykel med fisk. Vi behøvede ikke at køre væk for at

STENEN

Nyhedsbrev Nr. 3

April 2024

handle dagligvarer. Vi fik mælk fra Hjortshøj Mejeri bragt. Der var gamle brugsforeninger i Hjortshøj og Egå, men i Skæring behøvede vi dem ikke..

Skæring lå i Hjortshøj-Egå Kommune, som blev opslugt i Århus Kommune ved den første store kommunesammenlægning i 1970. Vi hørte til Randers Amt, der dengang strakte sig helt til Egåen, der var grænsen mellem Aarhus og Randers amter. Faktisk var vi udkantsområde i Randers Amt. Det mærkedes på forskellig måde. For eksempel havde et gammelt hold søskende på Kolbo- gården bygget et hus til deres gamle dage og regnet med at få lov til at få udkørsel til Grenåvej. Men det fik de ikke, de skulle køre ud gennem Esso-stationen, der lå ved siden af deres jord. Det ville de ikke, så de lod til halvfærdige hus stå i mange år til undren for alle forbipasserende. Der gik rigtig mange år, og de kom aldrig til at bo i det. Det er der nogen, der gør nu, og meget er bygget til. Gården havde ikke indlagt elektricitet, for da ARKE i fortiden forlangte, at de skulle betale mere for at få elektricitet end dem, der boede inde i Skæring by, sagde sagde gårdmanden nej. Det samme gjorde tækkemandens, der boede et stykke vej nord for byen.

Der var gadelys, og der var vandværk. Gadelyset var organiseret mellem borgerne, og de første år kom der en opkræver, der skulle indkassere 15 kroner. Som han selvfølgelig fik. Sonja, der skrev en skøn bog om sin barndom i Skæring i fortiden, fortalte engang, at det var et barnløst ægtepar på Annekærvej, der havde skænket de første ni lamper.

Renovation gik der lang tid, før vi fandt ud af, hvordan det fungerede. Men det var altså vognmand Anders Hjortshøj Jakobsen, der havde den entreprise. Han var begyndt med en gammel lastbil, som han selv satte i stand. Hos smed Lykke lavede han, hvad der manglede af reservedele, og han endte med at have en virksomhed med fire lastbiler. Det kunne godt imponere, at en af Jakobs drenge nåede så vidt. Jakob selv havde haft en hestevogn til sin vognmandsvirksomhed.

Der var kirker i Egå og Hjortshøj, men ikke i Skæring, som er den ældste af landsbyerne. Endelser som -ing, -lev og -slev stammer fra jernalderen, og middelalderkirker blev opført i senere bebyggelser som Egå, Skødstrup og Hjortshøj. Fra endnu ældre tid er de fire gravhøje, der om vinteren tegner deres konturer i Kastrup Skov lidt vest for Grenåvej og kan skimtes derfra.

Hvornår forsvandt det gamle Skæring. Munkegårdens ejer sagde engang: Da smedjen forsvandt, forsvandt det gamle Skæring også.

Eller, da den gamle bindingsværkssole blev revet ned, og Skæring fik nybygget skole, der nu udgør Garngården.

Eller, da vejene blev lagt om, og nye villakvarterer indtog markerne.

Eller da købmand Nielsen forretning og bolig og fem andre huse på samme side af Bredevej forsvandt, da Grenåvej senest blev udvidet fra tre til fire spor. Til jul havde han en nisse, der stod i vinduet og nikkede, når han skubbede til hovedet med en stok. Til børnenes undren og fornøjelse.

Eller, da Lykkes smedje blev revet ned.

Men det gamle Skæring er der fortsat. Det mener i hvert fald vi, som har boet her i mange år.